

LEWIATAN

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

member of **BUSINESSEUROPE**

Warszawa, 10 października 2013 r.

KL/612/166/JKr/2013

Pan
Michał Królikowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

W związku z przesłanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości projektem ustawy o prawach konsumenta z dnia 20 września 2013 roku („projekt”), uprzejmie przedstawiam opinie Konfederacji Lewiatan do tego projektu.

I. Wstęp

Celem przedstawionego projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów („dyrektywa”), która zmienia dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, a także uchyla dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Wskazany projekt przewiduje również uporządkowanie polskich przepisów konsumenckich, poprzez przeniesienie do kodeksu cywilnego przepisów ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, która to ustawa implementuje Dyrektywę 1999/44/WE w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji.

Konfederacja Lewiatan z zadowoleniem przyjmuje decyzję o włączeniu przepisów ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej do kodeksu cywilnego. Dotychczasowe ujęcie omawianych przepisów w odrębnej ustawie doprowadziło do powstania niespójności oraz luk w prawie, co zostało wyraźnie podkreślone w projekcie założeń. Konfederacja Lewiatan stoi na stanowisku, że bardzo istotne jest uniknięcie podobnych trudności w stosowaniu przepisów dyrektywy o prawach konsumentów. W związku z powyższym, w naszej ocenie bardziej korzystne byłoby dokonanie implementacji przedmiotowej dyrektywy do kodeksu cywilnego, a nie – jak zaplanowano w projekcie – w odrębnej ustawie o prawach konsumenta.

Wydaje się, że takie właśnie rozwiązanie pozwoliłoby zebrać podstawowe przepisy regulujące prawa i obowiązki konsumenta w jednym akcie prawnym i sprzyjałoby jasności regulacji dla wszystkich uczestników obrotu gospodarczego.

II. Uwagi szczegółowe do projektu ustawy

2.1 Przepisy ogólne (Rozdział I)

Przepisy rozdziału I projektu ustawy stanowią w szczególności o przedmiocie ustawy, definicjach, wyłączeniach z zakresu zastosowania ustawy oraz o charakterze tych przepisów. Poniżej przedstawione zostaną zastrzeżenia Konfederacji Lewiatan do konkretnych uregulowań.

Art. 2 pkt 1

Postulujemy zawężenie definicji umowy zawieranej na odległość.

Zgodnie z projektem, umowa zawarta na odległość to *umowa zawarta z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie*.

Wydaje się, że propozycja przepisu nie odzwierciedla intencji zapisów dyrektywy. Pkt 20 preambuły do dyrektywy wskazuje, że za umowy zawarte na odległość nie powinny być uważane takie umowy, których warunki konsument negocjuje w lokalu przedsiębiorstwa, ale zawarcie umowy następuje na odległość, a więc definicja zawarta w projekcie ma zbyt szeroki zakres. W związku z tym, Konfederacja Lewiatan postuluje o dodanie w omawianym artykule takiego wyłączenia.

Art. 2 pkt 4

Konfederacja Lewiatan opowiada się za zastąpieniem słowa „urządzenie” słowem „narzędzie”.

Zgodnie z projektem *trwały nośnik to materiał lub urządzenie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie informacji w niezmienionej postaci*.

Naszym zdaniem zaproponowana definicja ma charakter zawężający w stosunku do treści dyrektywy, co wynika z nieprawidłowego tłumaczenia.

Z zaproponowanej definicji może wynikać, że projektodawca uznaje za trwałe nośniki wyłącznie nośniki fizyczne, co naszym zdaniem jest niezgodne z treścią dyrektywy 2011/83/WE.

W związku z powyższym pragniemy zaproponować, aby w definicji trwałego nośnika zamiast wyrażenia „urządzenie” umieścić – zgodnie z prawidłowym tłumaczeniem słowa „instrument”. – wyrażenie „narzędzie”, które obejmuje swoim zakresem pojęcie „urządzenia” jak również inne narzędzia takie jak np. rozwijające się obecnie rozwiązania „wirtualne” lub rozwiązanie „w chmurze”. Jest to bardzo istotne, gdyż w obecnym środowisku gospodarczym wielu przedsiębiorców, oferujących usługi masowe (energia, telekomunikacja, bankowość, ubezpieczenia etc.), dysponuje tzw. wirtualnymi biurami obsługi klientów, gdzie klienci posiadają własne konta, na których gromadzone są wszystkie podstawowe informacje o zakresie świadczonych dla nich usług.

Art. 3 ust. 1 pkt 10

A) Postulujemy podwyższenie progu płatności, od której zastosowanie będzie miała omawiana ustawa w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa.

Art. 3 ust. 4 dyrektywy przewidywał możliwość wyłączenia stosowania dyrektywy m.in. do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, w których wysokość płatności, której ma

dokonać konsument, nie przekracza równowartości 50 Euro. Dyrektywa umożliwiła jednak obniżenie tej kwoty.

Omawiany projekt ustawy przewiduje wyłączenie zastosowania przepisów ustawy do umów, których wysokość płatności nie przekracza 10 Euro. Konfederacja Lewiatan wskazuje, że niezbędne jest podniesienie wartości kwotowej progu decydującego o wyłączeniu obowiązku stosowania przepisów wprowadzonych na podstawie dyrektywy. Zaproponowana wysokość progu nie odpowiada warunkom rynkowym i dotyczy on jedynie niewielkiego odsetka transakcji, gdyż wartość całego zamówienia nie może przekroczyć ok. 40 zł brutto.

Zważyć należy, iż w chwili ustalania w polskim ustawodawstwie progu na wysokości 10 Euro, a więc w momencie wejścia w życie ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, najniższe ustawowe wynagrodzenie za pracę wynosiło 700 zł, a przeciętne wynagrodzenie 1 923, 81 zł. Na chwilę obecną minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1 600 zł, a przeciętne (dane za 2012 r.) 3 521, 67 zł. Podkreślenia wymaga również fakt, że siła nabywczą 10 Euro znacznie od tamtego czasu zmalała. Utrzymanie poziomu 10 Euro, w świetle przytoczonych faktów, nie ma uzasadnienia.

Zwracamy uwagę, że Polska planuje przyjąć jeden z najniższych, jeżeli nie najniższy, z państw w całej Unii Europejskiej. Warto w tym miejscu przyjrzeć się bliżej regulacjom poszczególnych państw oraz porównać wysokość ustalonej wartości, mając na uwadze np.: wskaźnik PKB. Przykładem kraju, o podobnym do Polski wskaźniku PKB jest Litwa. Kraj ten planuje usytuować próg na wysokości 29 Euro. Kolejnym przykładem, który należy wziąć pod rozwagę, jest Bułgaria. Jej wskaźnik PKB jest zdecydowanie niższy niż w Polsce, a mimo to, kraj ten, planuje określić granicę na wysokości 50 Euro.

Za podwyższeniem przedmiotowego pułapu przemawiają również liczne obowiązki informacyjne spoczywające na przedsiębiorcy (zarówno przed zawarciem umowy z konsumentem, jak i po jej zawarciu), związane ze stosowaniem dyrektywy. Przy tak niskim progu wartości transakcji decydującym o konieczności stosowania wymogów z dyrektywy, będą nieproporcjonalnym obciążeniem dla przedsiębiorców, a w konsekwencji mogą stać się barierą transakcyjną. Istnieje ryzyko, iż koszty informacyjne oraz inne, nakładane na przedsiębiorców obciążenia, przekroczą wartość ich marży, co z pewnością utrudni obrót konsumencki w szczególności wśród małych firm. Obciążenie drobnych przedsiębiorców tak restrykcyjnymi warunkami nie ma zatem ani ekonomicznego, ani faktycznego uzasadnienia.

B) Sposób obliczania wartości transakcji.

Omawiany projekt zakłada, że w przypadku gdy konsument zawrze w tym samym czasie dwie lub więcej umów, dla celów stosowania tego progu będzie uwzględniony ich całkowity koszt. Pragniemy podkreślić, że takie uregulowanie przedmiotowej kwestii jest sprzeczne z założeniami implementowanej dyrektywy. Art. 28 preambuły do dyrektywy daje możliwość uwzględnienia całkowitego kosztu tylko w sytuacji, gdy mamy do czynienia z zakupem towarów lub usług, które są ze sobą powiązane. Wydaje się więc, że dyrektywa wymaga, aby co do zasady ustalony pułap miał zastosowanie do pojedynczych towarów lub usług, a nie do wartości całego zamówienia. Nie ma podstawy do rozszerzenia tego zakresu do jakichkolwiek towarów lub usług, a odmienne uregulowanie tej kwestii stanowić będzie wypaczenie intencji wspólnotowego ustawodawcy. W związku z powyższym Konfederacja Lewiatan apeluje o wprowadzenie odpowiednich zmian w tym zakresie.

C) Wartość progu kwotowego

Wskazujemy również, że projekt zakłada wprowadzenie konieczności regularnego okresowego przeliczania równowartości progu kwotowego (obecnie w Projekcie 10 EUR) według kursu z ostatniego dnia roboczego poprzedniego miesiąca ogłaszanego przez NBP. Takie rozwiązanie jest w naszej ocenie dodatkowo uciążliwe dla przedsiębiorców. Rekomendowane jest zatem rozważenie możliwości przeliczania wartości progu według określonego kursu i wskazanie w projekcie przeliczonej wartości wyrażonej w złotych.

2.2 Ogólne obowiązki przedsiębiorcy w umowach zawieranych z konsumentami (Rozdział II)

Przepisy tego rozdziału regulują zakres i sposób realizacji obowiązków informacyjnych przedsiębiorcy wobec konsumenta do umów zawieranych w sytuacjach typowych.

Art. 12

Istotną zmianą przewidzianą w rozdziale II projektu jest wprowadzenie znacznych ograniczeń w stosowaniu dodatkowo płatnych linii informacji konsumenckiej. Projekt przewiduje, iż konsument nie może być zobowiązany do zapłaty za takie połączenia oplaty wyższej niż za zwykłe połączenia telefoniczne. W konsekwencji, koszt takich linii, w założeniu ustawodawcy, obciążać będzie w znacznej części przedsiębiorcę.

Zastosowanie powyższego rozwiązania wymagać będzie renegotjacji szeregu umów np. outsourcing call center. Pragniemy zauważyć, że linie informacji konsumenckiej, pomimo stale rozwijającej się komunikacji elektronicznej, nadal są popularnym sposobem kontaktu konsumenta z przedsiębiorcą. Należy mieć w tym miejscu na uwadze zwłaszcza osoby starsze, dla których kontakt telefoniczny jest niezwykle istotny, gdyż nie zawsze mają dostęp, czy też odpowiednie umiejętności do skontaktowania się z przedsiębiorcą na przykład za pomocą Internetu.

2.3 Obowiązki informacyjne w umowach zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość (Rozdział III)

Przepisy rozdziału III projektu to regulacje dotyczące zakresu i sposobu realizacji obowiązków informacyjnych przedsiębiorców wobec konsumentów przy umowach zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość. Rozdział III obejmuje również pozostałe obowiązki przewidziane dla umów tego rodzaju.

Art. 13

Art. 13 zawiera katalog obowiązków informacyjnych, które zostały ujednoczone dla obu rodzajów umów zawieranych w sytuacjach nietypowych (poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość). Wskazać należy, że przedmiotowy katalog został znacznie poszerzony, przy czym każdorazowy brak realizacji któregośkolwiek z wymogów rodzi poważne konsekwencje. W ramach przykładu można wskazać, że jeżeli przedsiębiorca nie poinformuje o opłatach dodatkowych lub innych kosztach, konsument nie będzie zobowiązany do ich ponoszenia. Wydaje się, że tak szeroko zakreślony katalog obowiązków będzie dużym obciążeniem dla przedsiębiorców.

Art. 17

W uzasadnieniu projektu (na stronie 42) wskazano, że art. 17 stanowi *rozluźnienie wymogów informacyjnych w odniesieniu do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, dotyczących usług polegających na naprawie lub konserwacji*.

Z przedstawionego projektu nie wynika jednak wyraźnie, czy art. 17 dotyczy wyłącznie obowiązków informacyjnych na etapie przed zawarciem umowy (art. 13), czy również po zawarciu umowy (art. 16 w przypadku umowy zawieranej poza lokalem). Dyrektywa jasno różnicuje te dwie sytuacje i zobowiązuje przedsiębiorcę do przekazania konsumentowi przed zawarciem umowy części informacji (art. 7 ust. 4 lit. a), a następnie, po zawarciu umowy, zobowiązuje przedsiębiorcę do przekazania konsumentowi potwierdzenia zawarcia umowy zawierającego komplet informacji, do których przekazania zobowiązuje dyrektywa w art. 6 ust. 1 (art. 7 ust. 4 lit. b). Projekt natomiast analogicznego zróżnicowania nie wprowadza.

W projekcie posłużono się odwołaniem do okoliczności zawarcia umowy i wynagrodzenia ustalonego w umowie, co może sugerować, że art. 17 dotyczy obowiązków informacyjnych (potwierdzenia) po zawarciu umowy. Niemniej jednak treść tego przepisu odpowiada

postanowieniu dyrektywy, które dotyczy obowiązków informacyjnych przed zawarciem umowy (art. 7 ust 4 lit a dyrektywy).

Z powyższych względów, w ocenie Konfederacji Lewiatan, wymagane jest doprecyzowanie zakresu zastosowania art. 17.

Art. 21

Konfederacja Lewiatan uważa, że w przypadku umów zawieranych przez telefon, niezasadnione jest sformułowanie wymogu potwierdzania przez przedsiębiorcę zawartej umowy na trwałym nośniku i ustalenie, że konsument jest związany ofertą dopiero po złożeniu przez niego oświadczenia utrwalonego na papierze lub na innym trwałym nośniku. Konieczność wymiany dokumentów/nośników we wskazany sposób, przy współcześnie wymaganej potrzebami rynku szybkości obrotu, nie ma uzasadnienia. W aktualnym stanie prawnym przedsiębiorca jest zobowiązany do dostarczenia konsumentowi potwierdzenia warunków zawartej już na odległość umowy. Nie ma natomiast konieczności powtórzenia jej przez konsumenta. Pomimo tego interes konsumenta wydaje się być odpowiednio chroniony. W związku z powyższym pożądanym jest skorzystanie z możliwości przewidzianej w dyrektywie i niewprowadzanie obowiązku potwierdzenia oferty złożonej konsumentowi przez telefon.

2.4 Prawo odstąpienia od umowy (Rozdział IV)

Przepisy te obejmują szczegółową realizację prawa odstąpienia od umowy, bez potrzeby wskazywania uzasadnienia w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość. Projekt zawiera również rozbudowany katalog wyłączeń, w przypadku których prawo odstąpienia od umowy nie przysługuje.

Art. 34 ust. 4

Zgodnie z przedmiotowym projektem, w przypadku zwrotu produktów w związku ze skorzystaniem z prawa do odstąpienia od umowy, konsument ponosi odpowiedzialność za zmniejszenie wartości rzeczy będące wynikiem korzystania z niej w sposób inny niż konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy, chyba że przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy.

Konfederacja Lewiatan pragnie zwrócić uwagę na trudności interpretacyjne, jakie mogą rodzić próby ustalenia, na czym polega obchodzenie się z rzeczą w sposób konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonalności towarów, a także, za jakie zmniejszenie wartości towarów może odpowiadać konsument.

W ustaleniu prawidłowej interpretacji pomocne mogą być motywy zawarte w dyrektywie. Motyw 37 dyrektywy, w zakresie sprzedaży na odległość, odnosi się do możliwości „przetestowania” towaru. Motyw 47 dyrektywy wskazuje, że konsument nie odpowiada wyłącznie za zmniejszenie wartości towaru, które wynika z takiego postępowania z towarami, jakie możliwe jest podczas ich oglądania w sklepie.

Z przedstawionych powyżej motywów jasno wynika, że normalne korzystanie z rzeczy wykracza poza zakres pojęcia obchodzenia się z towarami w sposób konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i ich funkcjonalności. W związku z powyższym niezbędne jest, aby projekt wyraźnie wskazywał, że konsument odpowiada między innymi za zmniejszenie wartości rzeczy wynikające z normalnego korzystania z rzeczy. W przypadku braku takiego przepisu powstawać będą liczne wątpliwości interpretacyjne.

Wspomniane wątpliwości interpretacyjne będą negatywnie oddziaływać nie tylko na sytuację przedsiębiorców, ale i konsumentów. Konsument, nieświadom zakresu swoich uprawnień na podstawie niejasnych przepisów projektu, może normalnie korzystać z zakupionych przez siebie produktów w okresie na odstąpienie od umowy, po czym decydując się na odstąpienie zostanie zaskoczony zakresem swojej odpowiedzialności. W takich sytuacjach szczególnie istotna może okazać się klarowność i precyzyjność regulacji, zwłaszcza że nie można wykluczyć sytuacji, w której normalne korzystanie z rzeczy

doprowadzi do istotnego zmniejszenia jej wartości, a nawet do całkowitej utraty wartości rzeczy.

2.5 Przepisy zmieniające i przejściowe (Rozdział VI)

Przepisy niniejszego rozdziału zawierają zmiany proponowane w kodeksie cywilnym, kodeksie wykroczeń i kilku innych ustawach.

Art. 44 pkt 1

Zaproponowana zmiana definicji konsumenta, zdaniem Konfederacji Lewiatan, pociągnie za sobą negatywne skutki dla przedsiębiorców. Projekt wskazuje, iż konsumentem jest również osoba fizyczna, która dokonując czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową, działa także w celu niezwiązanym z tą działalnością, przy czym cel ten przeważa. Tak ukształtowany przepis będzie budził wątpliwości interpretacyjne gdyż w chwili składania oferty, przedsiębiorca, co do zasady, nie jest w stanie precyzyjnie ustalić, czy dana osoba, która zamierza nabyć produkt/usługę, działa w przeważającym zakresie w celu związanym z działalnością, czy też niezwiązanym z tą działalnością. Oznacza to, że przedsiębiorca, aby uniknąć ewentualnej odpowiedzialności za naruszenie przepisów z zakresu ochrony konsumentów, w większości przypadków będzie zmuszony, między innymi, realizować wszystkie obowiązki informacyjne przewidziane w projekcie również wobec osób fizycznych, które są przedsiębiorcami. Konfederacja Lewiatan uważa, że wskazane postanowienie projektu wymaga zmiany, zwłaszcza że dyrektywa nie zawiera takiego postanowienia.

Art. 44 pkt 13

A) Poszerzenie zakresu odpowiedzialności za wady fizyczne.

Projekt przewiduje, że wada fizyczna będzie występować również w przypadku, gdy rzecz nie będzie nadawała się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżeń do takiego jej przeznaczenia. W ocenie Konfederacji Lewiatan, zasadne jest utrzymanie dotychczasowej definicji wady fizycznej i zakresu regulacji obowiązującego w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Obecnie, wspomniana ustawa przewiduje odpowiedzialność przedsiębiorcy w zakresie niezgodności z celem, o którym kupujący poinformował sprzedawcę, wyłącznie w przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego.

B) Wydłużenie terminu skutkującego istnieniem domniemania występowania wady w chwili wydania towaru z 6 miesięcy do 1 roku.

Zdaniem Konfederacji Lewiatan jest to zmiana nadmiernie uprzywilejowująca konsumenta względem przedsiębiorcy, której wprowadzenie nie jest uzasadnione racjonalnymi względami. Naszym zdaniem, dla zapewnienia ochrony interesów konsumenta wystarczające jest pozostawienie obecnie funkcjonującego w tym zakresie rozwiązania i związanych z tym gwarancji. Pragniemy jednocześnie dodać, że obecnie obowiązujące rozwiązanie odpowiada rozwiązaniu przewidzianemu w dyrektywie 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych, która przewiduje, że każdy brak zgodności, który uwidocznił się w ciągu sześciu miesięcy od daty dostawy, istniał w chwili dostawy, chyba że takie założenie niezgodne jest z charakterem towarów lub charakterem braku zgodności.

Mając na uwadze powyższe Konfederacja Lewiatan uważa, że przeniesienie do kodeksu cywilnego regulacji znajdujących się dotychczas w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej nie powinno wiązać się z wydłużeniem okresu istnienia omawianego domniemania i w konsekwencji okres ten powinien pozostać ustalony na poziomie 6 miesięcy.

Art. 44 pkt 14

Konfederacja Lewiatan uważa, że przyznanie konsumentowi ogólnego uprawnienia w przypadku występowania wady, zawartego w art. 560 § 1 kodeksu cywilnego jest wystarczające. W naszej ocenie nieuzasadnione jest wprowadzenie szczególnego uregulowania, które pozwala konsumentowi żądać wymiany rzeczy na wolną od wad zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady, jak również żądać usunięcia wady zamiast wymiany rzeczy na wolną od wad (art. 560 § 2 kodeksu cywilnego). Ze względu na interesy przedsiębiorców, to oni powinni móc wybrać środek naprawy towaru tak, żeby finalnie konsument otrzymał produkt wolny od wad.

Art. 44 pkt 17

Wydłużenie okresów rękojmi za wady fizyczne rzeczy do 2 lat od wydania rzeczy – w przypadku ruchomości, a do 5 lat w przypadku nieruchomości jest zdaniem Konfederacji niezasadne. Wydaje się, że jest to poważne zagrożenie pewności obrotu gospodarczego. Warto zwrócić uwagę, że istnieje szereg rzeczy, których całkowita żywotność nawet nie wynosi 2 lat. Ponadto, pojawienie się wielu wad zależy często od sposobu użytkowania danej rzeczy, czy nieruchomości przez konsumenta, a więc dochodzenie, po tak długim okresie użytkowania rzeczy bądź nieruchomości, źródła wady będzie niezmiernie utrudnione. Jesteśmy przekonani, że aktualne uregulowania w tym zakresie są wystarczające i stanowią rozsądną równowagę pomiędzy ochroną interesów konsumenta a ochroną interesów przedsiębiorcy.

Art. 45 pkt 2

Konfederacja Lewiatan krytycznie odnosi się do zaproponowanych, w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, zmian, polegających na dodaniu przepisu wprowadzającego dodatkową odpowiedzialność za uchybienie obowiązkowi informacyjnym przewidzianym w projekcie. Wydaje się, że przyjęcie zaproponowanego rozwiązania jest zbędne. Pragniemy nadmienić, że istnieją już w prawie krajowym liczne instrumenty i dotkliwe sankcje, które w takich sytuacjach mogą być nałożone na przedsiębiorcę, choćby w postępowaniu prowadzonym przez UOKiK, dlatego też dalsze zaostrzenie takiej odpowiedzialności jest, w ocenie Konfederacji Lewiatan, nieuzasadnione.

III. Uwagi ogólne

Na zakończenie, pragniemy zwrócić uwagę na szereg sformułowań, które naszym zdaniem budzą wątpliwości interpretacyjne, między innymi:

- Zamieszczone w art. 44 pkt 8 sformułowanie „*wyjaśnienia o stosunkach prawnych i faktycznych dotyczących rzeczy sprzedanej*” jest niezrozumiałe i wydaje się, że określenie jego zakresu będzie w praktyce sprawiało problem.
- Wskazujemy również, że pojęcie „przejścia niebezpieczeństwa” użyte w zaproponowanej treści art. 548 § 1 nie przystaje do terminologii, którą posługuje się aktualnie kodeks cywilny, a także dyrektywa. Polskie prawo cywilne posługuje się pojęciem „ryzyka”, dlatego też dalsze posługiwanie się pojęciem „niebezpieczeństwa” nie wydaje się zasadne.
- Istotne wydaje się również przeanalizowanie sformułowania użytego w propozycji brzmienia art. 577¹ „powszechnie zrozumiała forma graficzna”. Powyższe sformułowanie ma niezmiernie szeroki zakres. Konfederacja Lewiatan sugeruje zmianę tego sformułowania na bardziej konkretne w celu uniknięcia problemów z jego interpretacją.
- Konfederacja Lewiatan zaznacza też, iż pojęcie „wyposażenia” rzeczy sprzedanej, zawarte w § 5 art. 546¹, nie jest zgodne z obecnie stosowaną w kodeksie cywilnym terminologią. Kodeks cywilny posługuje się pojęciem „części składowych” i „przynależności” danej rzeczy. W związku z powyższym prosimy o dokonanie koniecznych zmian terminologicznych, gdyż

wydaje się, że użyte pojęcie „wyposażenia” jest bardziej potoczne i odnosi się raczej do pomieszczeń lub lokali, a nie do rzeczy ruchomej.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się z uprzejmą prośbą o uwzględnienie naszych uwag.

Z poważaniem,

Henryka Bochniarz
Prezydent Konfederacji Lewiatan

